(Variaatio T'ao Yüan-mingin runon teemasta) Kerran muuan köyhä kalastaja, joka eli Chin-dynastian aikana Wu-lingissä, eksyi kalastusretkillään tutulla joella kauemmas kotoaan kuin missä hän oli koskaan aikaisemmin käynyt. Silloin hän löysi pienen joenuoman, jonka virtaus yhdistyi suuren jokeen ja jota reunustivat ihanasti kukkivat persikkapuut. Mies sousi vastavirtaan joenuomaa pitkin kunnes tuli paikkaan, jossa oli kallio. Mies havaitsi, että joenuoman vesi pulppusi kalliossa olevan halkeaman lävitse. Mies sousi kalliohalkeamaan ja samassa hän tuli pimeään luolaan. Pimeys kesti kuitenkin vain hetken ja sitten mies havaitsi tulleensa kalliossa olevan luolan lävitse auringonpaisteeseen ja todellakin sangen ihmeelliseen maahan. Kaikki tuossa maassa oli ihmeellisen ihanaa ja elinvoimaista. Mies näki ihanasti kukkivien persikkapuiden alla iloisesti leikkiviä lapsia ja kaikenikäisiä, hymyileviä aikuisia. Ihmiset lauloivat ja tanssivat musiikin tahdissa, jota taitavat trubaduurit soittivat. Kaikki olivat iloisia ja hymyilivät. Missään tuossa ihmeellisessä maassa mies ei kohdannut ihmistä, joka tekisi raskasta työtä. Sitten kalastaja kohtasi ihastuttavan nuoren naisen, jonka kanssa hän ryhtyi keskusteluun. -Kaikki, mihin silmäni etsiytyvät tässä ihmeellisessä laaksossa, on ihmeellisen elinvoimaista ja miellyttävää. Kerrohan neito, miksi te kutsutte tätä ihmeellistä paikkaa?, kysyi köyhä kalastaja. -Me kutsumme tätä yksinkertaisesti Persikkakukkalaaksoksi. Ymmärränkö oikein, että olet täällä ensimmäistä kertaa elämässäsi? Usko vain ystäväiseni, että ihmeellinen Taon voima ja energia on kätkeytynyt tähän laaksoon ja tähän virtaan, joka halkaisee rakkaan laaksomme kahteen osaa: itäiseen ja läntiseen, sanoi neito. -Kerrohan, mitä tuolla tarkoitat?, kysyi köyhä kalastaja. -No, minäpä kerron. Tässä laaksossa, johon olet nyt astunut, ei ole milloinkaan nähty sairautta tai kuolemaa tai edes pienintäkään mielipahaa. Jokainen sielu, jonka täällä näet, on nimittäin saavuttanut kuolemattomuuden ja samalla täydellisen hengellisen tyyneyden ja tuskattomuuden tilan, josta Buddha opetti ja saarnasi. -Miten tämä kaikki on mahdollista?, kysyi köyhä kalastaja. -Kaikki tämä johtuu ihmeellisestä Persikkakukkalähteestä, joka halkaisee siunatun laaksomme kahteen osaa: itäiseen ja läntiseen. Tuon lähteen vettä juodessamme ja syödessämme lähteen ravitsemien persikkapuiden suloisia ja maukkaita hedelmiä tässä siunatussa laaksossa jäsenemme vahvistuvat yhä uudelleen ja uudelleen ja parannumme kaikista sairauksistamme ja samalla saavutamme myös täydellisen hengellisen tyyneyden tilan ja kuolemattomuuden. Kaikki tämä tapahtuu tässä laaksossa keskeytyksettä koko vuoden kierron ajan ilman minkäänlaista vaivannäköämme. -Miten näin voi olla?, kysyi köyhä kalastaja. -Katsokaahan, tässä laaksossa vallitsee jatkuvasti sekä kevät että syksy: Kun laakson itäisellä puolella on syksy ja sadonkorjuuaika, samanaikaisesti laakson läntisellä puolella vallitsee kevät ja päinvastoin: Kun laakson itäisellä puolella vallitsevat kukinnot ja kevät, laakson läntisellä puolella on sadonkorjuuaika ja syksy. -Tämäpä kerrassaan ihmeellistä!!, huudahti köyhä kalastaja. -Elämme täällä iäti ja alati täydellisessä harmoniassa toistemme, luonnon ja Taivaan tahdon kanssa – Uskokaa vain: Tämä kuolemattomuutemme on suuri ja tarkoin varjeltu salaisuus, mikä kuitenkin on täysin Mystisen Taon tahdon mukainen. -Kerrohan nyt neito, voisinko itsekin maistaa tuota vettä, joka suo kuolemattomuuden?, kysyi köyhä kalastaja. -Voit toki tehdä niin – jos sielusi sitä halajaa, mutta samalla varoitan sinua: Jos juot tätä kuolemattomuuden vettä, et ehkä enää koskaan halua palata täältä kotiisi sillä sen jälkeen todellinen kotisi on oleva iäti täällä, vastasi neito. -Hyvä on. Pohdin asiaa sisimmässäni tarkkaan, koska minua odottavat kotipuolessa vaimoni ja lapseni. -Tehkäämme niin. Mutta varoitan myös seuraavasta: Jos palattuasi kotiisi koskaan kerrot ulkopuoliselle edes sanaakaan siitä, mitä olet tänään täällä nähnyt tai kuullut, et voi kenties enää koskaan palata tänne ja muisto vierailustasi täällä vuosien mittaan tulee haalistumaan mielessäsi - kunnes katoaa kokonaan., sanoi neito. -Pidän sanasi

mielessäni, arvoisa neito, sanoi köyhä kalastaja. Nuo neidon sanat kuultuaan köyhä kalastaja päätti soutaa takaisin kotiinsa. Kalastajan matka kotiin oli pitkä ja kun hän viimein tuli kotinsa ovelle, oli jo myöhäinen yö. Mies ei kuitenkaan tuntenut lainkaan väsymystä, sillä nuoren naisen ihmeelliset sanat ja vielä sitäkin ihmeellisemmät silmät hehkuivat hänen mielessään. Silloin mies tunsi pakahduttavan voimakasta tarvetta kirjoittaa runon, jossa hän ilmaisi syvimmät tunteensa. KRYSANTEEMI (luritus, yötunnelma. ) hiuksiisi taitan krysanteemin tunnen liekehtivät palosi ennen ulpukankukan unta käteni asetan uumallesi kostea kuuma suudelmasi hehku silmiisi vajoan, uppoudun kuiskasit: kultaa huoli huominen. Ja Guanyinin myriadit käsivarret ovat kuin auringon säteiden pienenpienet kädet. tartu käteeni kun soitan hiuksiesi luuttua. hiuksiesi luuttua soitan soitan hiuksiesi luutttua mmmm-mmmmm-mmmm soitan hiuksiesi silkkiä hiuksiesi parfymoitua silkkiä sillkkiä sillkkiä hiuksiesi mmmmm--mmmmm onko kiellettyä rakkautemme?> Kirjoitettuaan runon mies kätki sen pöytälaatikkoon, sillä hän arveli sen olevan siellä varmassa piilossa. Sitten mies asettui nukkumaan vaimonsa viereen, joka oli tuolloin jo sikeässä unessa. Pian mies itsekin nukahti. Muutaman päivän kuluessa vaimo kuitenkin ymmärsi, että mies salasi häneltä jotakin todella tärkeää. Vaimo etsi johtolankoja miehen tavaroiden joukosta ja löysikin miehen kirjoittaman runon, joka pelkästään vahvisti hänen epäilyksiään. Silloin vaimo päätti juottaa miehensä humalaan riisiviinillä ja udella, mitä tällä oli tunnollaan. Suunnitelman toteuttaminen oli naiselle kuin lasten leikkiä, sillä riisiviini kyllä kelpasi miehelle. Humaluspäissään mies unohti nuorelle naiselle antamansa lupauksen ja kertoi vaimolleen tarinan ihmeellisestä Persikkakukkalähteestä. Varsin pian tämän jälkeen vaimo meni suoraan alkemistisista harrastuksistaan tunnetun maaherran puheille ja kertoi tälle kaiken sen, minkä on mieheltään edellä kuullut. Maaherra ymmärsi heti asian tärkeyden ja lähetti välittömästi lähetystön etsimään vaimon kuvaamaa ihmeellistä maata ja sen elinvoiman salaisuutta: Persikkakukkalähdettä. Joitakin päiviä myöhemmin maaherran lähetystö löysi saman suureen jokeen yhdistyvän pienen joenuoman, jonka köyhä kalastaja oli edellä löytänyt ennen heitä. Kuitenkin lähetystön jäsenet huomasivat, että pieni joenuoma oli nyt kokonaan kuivunut ja joenuomaa reunustavat, ihanasti kukkineet persikkapuut olivat kaikki nyt kuivettuneita ja kuolleita. Hetkeä myöhemmin lähetystö saapui juuri sen kallion edustalle, jossa köyhä kalastaja oli huomannut halkeaman. Lähetystön jäsenet tutkivat kallion tarkoin, mutta eivät kuitenkaan löytäneet siinä minkäänlaista halkeamaa. Niinpä maaherran lähetystön jäsenten on palattava tyhjin käsin takaisin maaherran luokse. Vuosia myöhemmin köyhän kalastajan poika etsiytyi soutamaan vastavirtaan tuolle samaiselle joenuomalle, jossa hänen isänsä kerran aikaisemmin sousi ja josta poika oli kuullut kerrottavan tarinoita. Tuolloin köyhän kalastajan vaimo ja kalastaja itse ovat olleet kuolleita jo vuosia. Poika huomasi pian, että joenuomaa reunustavat persikkakukkapuut ovat vironneet eloon ja kukkivat nyt hänelle ihanasti. Hetkeä myöhemmin köyhän kalastajan poika saapui kallion luokse ja huomasi kalliossa halkeaman. Poika sousi sisälle halkeamaan ja sen jälkeen hän ei enää koskaan palannut takaisin.